

Adună divanul împărătesc, le spuse în-
tristătoarea scire ce a primit, dar' la răspuns
nici decât nu se puteau uni. Unii diceau să se
plece, alții diceau să se mai opintească odată,

Voichița, care servia la masă, auzi toate aceste vorbe, cugeta deci în sine, că acum ar fi timpul potrivit pentru a desvăli taina, că Mărcuț Viteazul trăește; și se dar' cătră împăratul:

„Fă ceea-ce-îți dă și nu mă mai întreba de ce, fiindcă nu-mi vine la socoteală să-ți spun,” — aceasta poate să le-o dică Metropolitul Miron celor ce atiră de dinsul, poate să li-o dică dl V. Babeș celor câțiva închinători ai sei, care atât de adese-ori se contrădic, ca să nu supere pe șeful lor: oamenii indepen-

(Va urma.)

Visita dlui de Lesseps în Berlin a dat zilele aceste mult de vorbit presei franceze. „Voltaire“ publică acum o întrevorbire cu acest domn. Intervieul voia mai ales să scie dela el, că pe posă, ce a dăruit-o vice-consulului francez din Colonia, în adevăr a scris el o dedicațiune, în care se află și pasagiul: „Francia, prietina naturală a Germaniei“. Lesseps a recunoscut aceasta.

După-ce mai spune, cum intrigile din Bulgaria și Serbia au fost tot atâtea lovituri ce le-a primit sentimentul național rusesc dela Austria, „Herold“ afirmă, că Germania și în special principele de Bismarck nu se va identifica

